

[Ministeren for Søfart og Fiskeri.]

og førte til Afskedigelse af de Folk, som var i Tjenesten, for at indstifte noget nyt; men hvis denne Indrømmelse ikke tiltaler det ærede Medlem, har jeg ikke noget imod at stryge dette med den gradvise Gennemførelse af Ordningen. For min Skyld kan vi godt gøre Forholdene ensartede med det samme. Hvis det ærede Medlem føler sig mere tiltalt af, at vi ophæver alle de bestaaende private Forhyringskontorer og afskediger disses Bestyrere, saa for mig gerne, hellere i Dag end i Morgen, saa faar vi ensartede Forhold. Det ærede Medlem har her et Tilbud fra min Side om straks at gaa til de ensartede Forhold, som han paakalder i Stedet for de uensartede.

Der er sagt, at det ikke er nødvendigt at paabyrde Staten denne Udgift. Jeg synes nu ikke, at man ret vel kan være bekendt at tale om denne Udgift paa 30 000 Kr. om Aaret for at faa en ordentlig Arbejdsanvisning for et af Landets bærende Erhverv. Jeg har læst i Bladene i Dag, at dette bærende Erhverv har sin Mening klar og er rede til at udtale sig om store og betydningsfulde Samfundsopgaver, netop fordi dette Erhverv er saa stort og betydningsfuldt. Men saa kan det dog ikke siges at være noget overvældende, at den danske Stat skulde ofre 30 000 Kr. om Aaret for at faa en anstændig Arbejdsanvisning etableret i dette Fag. Vi har jo Arbejdsanvisning i andre Fag, for alle andre Arbejdere eksisterer der en offentlig Arbejdsanvisning, betalt af Staten eller Kommunerne. For min Skyld kan vi i og for sig godt forlade Statsforhyringen og lægge Sømandsforhyringen ind under de kommunale Arbejdsanvisningskontorer; ogsaa det er en Vej, som er farbar, og det vil maaske kunne spare os nogle faa Tusinde Kroner, fordi vi har disse Kontorer i Forvejen. Hvis det maatte tiltale de ærede Medlemmer, der er imod den her foreslaaede Ordning, kan vi for min Skyld godt forhandle paa det Grundlag. Det vil ikke stemme fuldt saa nøje med Konventionen som det Forslag, her foreligger; men naar vi ellers har Udsigt til slet ingenting at faa, maa jeg sige, at det vil i og for sig ikke være mig principielt imod at lægge Sømandsforhyringen ind under de kommunale Arbejdsanvisningskontorer sammen med Arbejdsanvisningen for Tjenestekarle, Piger, Haandværkere o. s. v. Det kan i og for sig godt lade sig gøre. Jeg tror dog ikke, det vil tiltale Rederne i samme Grad, som det tiltaler mig.

Det er endvidere udtalt, at der i øvrigt ikke er nogen Nødvendighed for denne Op-

gaves Løsning. Det kan jeg ikke erkende. Der er den Nødvendighed, som følger af, hvad Hæderligheden overfor indgaaede internationale Aftaler byder os. Jeg kan nemlig ikke erkende, at det er ganske ligegyldigt, hvad der gennem Aarene indstiftes af internationale Aftaler, i hvilke baade den ene og den anden Part har deltaget, og ved hvilke Lejligheder Staten Gang paa Gang har været repræsenteret. Jeg kan ikke erkende, at man ganske roligt kan sidde de Aftaler, der indgaaes her, overhørig Aar efter Aar. Har man indladt sig paa noget saadant, saa maa man virkeligt, enten man synes om det eller ikke, være med til at opfylde det, man har givet Løfte om ved saadanne Aftaler. Det staar for mig som den første og fornemste Nødvendighed at opfylde disse internationale Aftaler, hvortil altsaa ogsaa kommer, at jeg synes, man skylder dette Fags Arbejdere at tilvejebringe Forhold, der ikke rummer de Muligheder for Misbrug, som en privat betalt Forhyring altid rummer. Jeg tør ikke sige, at der i disse Aar er øvet Misbrug — at der er det i svundne Tider i vid Udstrækning, er en Kendsgerning. Men Muligheden for, at det kan ske, vil fremdeles være til Stede, naar den nuværende Ordning opretholdes, og ingen ved, hvilke Forhyringsagenter der kommer her og der i kommende Tider, selv om de Agenter, der i Øjeblikket bestrider Gerningen, er nok saa englerene. Derfor synes jeg ogsaa, at Hensynet til Fagets Udøvere gør det til en Nødvendighed at skride til en Ordning.

Endelig maa jeg i Tilslutning til, hvad jeg allerede har sagt om Hensynet til de internationale Aftaler, sige, at det kan da heller ikke være ligegyldigt, at 17 andre Nationer nu har gennemført Ordningen, medens vi ikke har den. Det har f. Eks. ført til et besynderligt Misforhold. Den belgiske Stat har ratificeret Konventionen og har etableret Statsforhyringskontorer. Danmark havde et privat Forhyringskontor i Belgien, som har gjort uhyre stor Nytte ved at skaffe danske Sømand Hyre i vid Udstrækning gennem de svundne Aar. Det har ved at skaffe Folkene Hyre sparet den danske Stat for mange Tusind Kroner til Hjemsendelsesomkostninger. Dette Kontor har hidtil været opretholdt ved private Midler, tilvejebragte af Sømandsorganisationerne, som altsaa i Virkeligheden ved at ofre deres Penge har sparet den danske Stat for mange Tusind Kroner. Dette Kontor maa nu ikke længer bestaa, og vi er da kommet ud for Nødvendigheden af at maatte indrette et Statsforhyringskontor i Antwerpen, men to Partier her udtaler deres Tvivl om